

Õppida elama haigusega

Vaike Brikker,
seltsi asutajaliige

Olen 70-aastane ja põen juba 37 aastat parkinsoni tõbe. Olen kõige "staazhikam" haige seltsis. Selts on andnud mulle palju head. Saan siin suhelda teiste haigetega, kellel on samad probleemid. Me mõistame ja toetame üksteist.

Iga kuu esimesel reedel kohtume me sõbralikus vestlusingis. Me ei jaga ainult oma muresid, vaid ka rõõme. Koos võtame me ette ekskursioone. Mulle on väga oluline, et saan tänu seltsile reisida. Muidu ei oleks ma kunagi saanud käia sellistes kohtades nagu Soomes, Värskas, Kurgjal teatrietendusel ja mujalgi.

1998. aastast alates olen käinud igal aastal Karaskil seltsi kokkutulekul. Seal annavad arstid nõu, kuidas oma probleemidega toime tulla, räägitakse ravist ja erinevatest teraapiavormidest.

Olen väga tänulik mulle antud võimaluste eest. Võtan ka edaspidi osa seltsi tegemistest. Soovitan kõigile parkinsonihaigetele meie üritustest osa võtta. Ei ole vaja oma haigust häbeneda, vaid sellega leppida ja õppida sellega elama. Keegi ei ütlegi, et see on lihtne. Igal juhul leiate te meie seltsist tuge.

Minu eriti suur tänu kuulub doktor Pille Tabale, professor Toomas Asserile ja härra Vello Kiilaspääle, kes olid seltsi asutamise organisaatorid ja meie energilisele rõõmsameelsele esimehele Karmen Ilusale.